

Korsets tegn

»En ond og utro slægt kræver tegn, men den skal ikke få andet tegn end profeten Jonas' tegn. For som Jonas var i bugen på havdyret i tre dage og tre nætter, sådan skal Menneskesønnen være i jordens skød i tre dage og tre nætter.« [Mattæusevangeliet 12, 39-40](#)

Jeg husker engang, hvor jeg skulle vise rundt i Rindum kirke. Det var udlændinge – ja, vel flygtninge – som gennem kommunen skulle introduceres til dansk kultur. En herre af afrikansk herkomst spurgte da, mens han pegede op på det store krucifiks, vi har i Rindum kirke: "Hvorfor har I kristne korset som så fremtrædende et symbol? Det er da voldsomt og ikke særligt glædeligt."

Han har ret, korset er jo i virkeligheden et tortur instrument. Sådan blev det brugt af romerne, og sådan blev det også brugt over for Jesus.

Krucifiks i Rindum Kirke

Ikke desto mindre bruges korset som symbol på kristendom. Præsten tegner korset for ansigt og bryst på barnet, der skal døbes. Korset tegnes, når velsignelsen lyder ved gudstjenesten. Og korset tegnes over den døde i kisten, når der er begravelse/bisættelse.

Korset bruges blandt folk som et smykke; det tegnes for ansigt og bryst, når mange foldboldspillere går på banen – og sådan kan nævnes eksempel på eksempel.

Det ældste billede, vi har af korsfæstelsen er på museet på Palatinerhøjen i Rom og stammer helt tilbage fra det andet århundrede. Det er egentlig en graffiti tegning, ridset ind i en mur. En mand med et æselhoved er bundet og naglet til et kors, og ved siden af korset er tegnet en lille skikkelse, som er klædt i den korte tunika, slaver gik i. Ovenover står med sjustket skrift: "Alexamenos tilbeder sin gud".

Dette billede og tekst er formentlig lavet af Alexamenos' medslaver i den hensigt at gøre grin med ham. – En korsfæstet Gud! Det er for latterligt – "et æsel af en gud!".

Der er noget paradoksalt – ja, ikke særlig logisk ved, at tilbede en Gud, der korsfæstes. Hvorfor da korset, som kristendommens bærende symbol?

Fordi korset er et tegn på noget helt centralt i vort forhold til Gud! Hvad?

På Guds kærlighed og frihed!

Jesus tilgiver, helbreder og viser en favnende kærlighed mens han er her. Sådan møder han mennesker, der kommer til ham med fysiske eller psykiske sår. Han favner dem, i sin kærlighed. I påsken tages han til fange og dømmes til døden. Han dør på dramatisk og uværdigt måde på et kors, sammen med to røvere.

Ændrer det noget i forhold til Guds kærlighed og Guds frihed? Nej, tværtimod! For hos Gud gælder "noget for noget" princippet ikke. Ondskaben skal ikke hævnnes. Jesus beder om tilgi-

velse for sine bødler, da han hænger på korset. Jesus var fri af gengældelsens onde cirkel. Og dermed viser han, at Gud er fri til at være den, han af væsen er, nemlig: kærlighed, forsoning, nåde!

Og netop derfor kan han også tilgive sine bødler; ja, alle os, der i os bærer en skyld og en skam i os. Ved i frihed og af kærlighed at give sit liv for andre, fremskaffer han den tilgivelse og nåde, som vi alle kan tilegne os. Den kommer til os ved korset!

Derfor er korset også et tegn på en tilgivelse. En tilgivelse, der bryder alle de grænser, som vi sætter op for, hvad der er konsekvenserne af det, vi gør galt. En guddommelig tilgivelse, der genrejser og forandre tilværelsen for den, der har tabt alt. Og som sådan har korset som tegn, en kraft i sig, som den ny døbte, fodboldspilleren og den døde kan beskytte sig bag.

Der er en berømt historie fra den 19. årh. i Frankrig. En historie, som netop handler om korsets tegn som en kraft.

En ung officer indgik et væddemål med nogle andre officerer. Han skulle skrive i en af de store kirker i Paris og hælde alle de synder, han overhovedet kunne komme i tanke om, ud over præsten, og det i alle de mest livagtige detaljer.

Da han havde gjort det, syntes han, at han havde været meget snedig. På den anden side af skillevæggen i skriftestolen var der lang tavshed, men til sidst sagde præsten: 'Så, min søn, nu beder jeg dig om at stille dig midt i kirken over for det store krucifiks over skillevæggen til koret. Du skal se op på krucifikset og sige: "Du gjorde det for mig, og jeg er bedøvende ligeglad". Det skal du sige, så længe du kan'.

Den unge mand gik derhen og forsøgte at gøre, som han var blevet bedt om. Han kunne ikke. Han gik derfra og gik i kloster!

Sådan kan tegnet virke.